

eksportkreditgarantier), idet flere kreditværdige lande medtages i kredsen af lånmottagere. Eksportørerne vil, hedder det, herved kunne opnå en finansieringspakke, som i højere grad er international konkurrencedygtig.

Regeringens program til investeringsfremmetager naturligt nok sit udgangspunkt i erhvervslivets ønsker og behov, men når det drejer sig om udviklingsbistand, bør udgangspunktet som hidtil tages et andet sted, nemlig i de fattigste udviklingslandes behov og – i disse lande – de fattigste befolkningsgrupper. Dette hovedprincip må der ikke rokkes ved.

Når dette og andre principper for bistanden, jfr. nedenfor under IV, i øvrigt er opfyldt, finder det radikale venstre det imidlertid naturligt, at udenrigsministeriet i samarbejde med dansk erhvervsliv søger at tilgodese danske beskæftigelsesmæssige og erhvervmæssige interesser.

Det radikale venstre finder det vigtigt, at dansk erhvervsliv ved andre foranstaltninger støttes, således at virksomhederne bedre klarer sig på markerne i udviklingslandene, f.eks. ved,

at der tildeles midler til eksportstipendiater, som udstationeres i danske ambassader;

at ambassadernes handelsafdelinger i samarbejde med de regionale erhvervsråd og erhvervslivets organisationer intensiverer den opsøgende virksomhed over for de internationale organisationer, udviklingsbankerne og udviklingsfondene;

at der i lighed med ordninger i lande, vi konkurrerer med, gives tilbud om finansieringspakker og rentestøtteordninger;

at der ydes støtte til udvikling af produkter, tilpasset behovene i lav- og mellemindkomstlande. Eksempler herpå kan findes inden for anlæg til udnyttelse af lokale energikilder.

Disse foranstaltninger vil kunne gennemføres, uden at der sker en direkte sammenblanding af erhvervspolitik og udviklingsbistand.

IV. Præcisering af væsentlige principper

På baggrund af udviklingslandenes meget vanskelige situation og store behov for bistand samt på baggrund af den skabte uklarhed og usikkerhed om principperne for den danske bistandspolitik finder det radikale venstre, at der er behov for at få fastslået og præciseret de principper, hvorefter Danmark yder bistand til udviklingslandene.

Det radikale venstre ønsker følgende principper lagt til grund:

- det umiddelbare mål for omfanget af dansk udviklingsbistand bør være at nå op på 1 pct. af bruttonationalproduktet i overensstemmelse med FN's nye bistandsmålsætning,
- der bør fra 1984 genindføres en på forhånd fastlagt årlig stigningstakt i den danske udviklingsbistand med sigte på at nå 1 pct.-målet,
- ikke-anvendte bevillinger til udviklingssamarbejdet i et givet finansår skal overføres til anvendelse i det efterfølgende finansår. Det ikke-anvendte beløb optages på forslag til lov om tillægsbevilling for det efterfølgende finansår,
- bistanden ydes til de fattigste lande og i disse til de fattigste og mest udsatte befolkningsgrupper,
- hjælpen fordeles ligeligt mellem bidrag til FN-systemet og direkte bistand til modtagerlandene,
- Danmarks bidrag til FN's udviklingsprogram (UNDP), som gennem en årrække har været fastfrosset, bør øges,
- bistanden gennem EF begrænses,
- den gavefinansierede projektbistand bør fortsat koncentreres om et begrænset antal hovedmodtagerlande udvalgt blandt lavindkomstlande, men det bør overvejes, om de nuværende 4 hovedmodtagerlande (Tanzania, Kenya, Indien og Bangladesh) også på længere sigt skal være hovedmodtagerlande. Eventuelt nye landevalg bør overvejes i god tid og ud fra de kriterier, som er angivet i nærværende forslag. Det bør indgå i overvejelserne, at bistanden bør være så effektiv som muligt, og at man bør vælge lande, hvor misbrug af bistanden kan undgås eller reduceres til et minimum,
- indtægtsgrænsen for lande, der kan komme i betragtning som modtagere af danske statslån, som i øjeblikket er 550 US-\$ per capita, bør løbende følge den af Den internationale Udviklingskommision (IDA) anvendte grænse (for tiden 795 US-\$). Lånegrænsen bør derimod ikke forhøjes til den af Verdensbanken anvendte grænse (for tiden 1.645 US-\$),
- bindingen til køb af danske produkter begrænses,
- den lokale fødevarerproduktion i udviklingslandene bør styrkes, og fødevarerbistandens andel af den samlede danske bistand bør begrænses,
- udviklingslandenes energiproblemer bør søges afhjulpet, og bistand til udvikling af energisektoren bør prioriteres højt,
- i bistandsarbejdet bør særlig opmærksomhed vies kvindernes situation i mange udviklingslande. Ind i overvejelserne bør gå hensynet til de handicappede. Endelig må miljø- og naturforhold indgå i planlægningen,